УДК 338.246.025.2:330.322(477)
DOI: https://doi.org/10.32782/2708-0366/2026.30.24

Смолярек М.
доктор економічних наук, професор,
декан факультету соціальних і гуманітарних наук,
Університет Humanitas, Польща
ORCID: https://orcid.org/0000-0002-3766-8843
Манн Р.В.
доктор економічних наук, професор,
завідувач кафедри економіки та управління,
Черкаський державний технологічний університет
ORCID: https://orcid.org/0000-0003-3936-2677
Ільченко Н.В.
кандидат наук з державного управління, доцент,
доцент кафедри економіки та управління,
Черкаський державний технологічний університет
ORCID: https://orcid.org/0000-0002-7356-6772

Smolarek Malgorzata
Humanitas University, Poland
Mann Ruslan, Ilchenko Nataliia
Cherkasy State Technological University

ЕВОЛЮЦІЯ ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНОГО ПАРТНЕРСТВА ЯК МЕХАНІЗМУ ЗАЛУЧЕННЯ ПРИВАТНИХ ІНВЕСТИЦІЙ В ЕКОНОМІКУ УКРАЇНИ

EVOLUTION OF PUBLIC-PRIVATE PARTNERSHIP AS A MECHANISM FOR ATTRACTING PRIVATE INVESTMENT INTO THE UKRAINIAN ECONOMY

У статті простежено еволюцію державно-приватного партнерства (ДПП) в Україні від концесійного законодавства 1999 р. до Закону №4510-IX «Про публічно-приватне партнерство», що набрав чинності 31.10.2025 р. Виокремлено п'ять етапів інституційного розвитку механізму та оцінено його результативність за статистикою Мінекономіки: станом на 01.01.2026 р. з 201 укладеного договору реалізовувалися лише 19 (9,5%). Потреби відновлення (524 млрд дол. США за RDNA4 і 588 млрд за RDNA5) зіставлено з потенціалом приватного капіталу. Узагальнено наукові погляди на бар'єри ДПП і проаналізовано новації чинного закону: спрощену процедуру для відбудовних проєктів, гарантії стабільності законодавства, права кредиторів, гібридне фінансування, а також затверджений 30.09.2026 р. Порядок визначення приватного партнера. Доведено, що нормативних змін недостатньо без інституційної спроможності публічних партнерів і прозорих конкурсних процедур.

Ключові слова: *державно-приватне партнерство, приватні інвестиції, публічні інвестиції, інвестиційний механізм, економічний розвиток, відновлення економіки.*

The article traces the evolution of public-private partnership (PPP) in Ukraine as a mechanism for attracting private investment and assesses whether the mechanism has delivered on its promise. The relevance of the study is determined by the scale of recovery needs: according to the latest joint assessment (RDNA5), reconstruction over the next decade is estimated at about USD 588 billion as of 31 December 2025, while direct damage has reached USD 195 billion. Public resources alone cannot cover such needs, and RDNA5 estimates that, provided reforms are implemented, about 40 % of recovery funding could come from the private sector. The purpose of the article is to systematise the stages of institutional development of PPP, to evaluate its

© Смолярек М., Манн Р.В., Ільченко Н.В., 2026
Стаття поширюється на умовах ліцензії відкритого доступу (CC BY 4.0)

performance using official statistics of the Ministry of Economy, and to identify which provisions of the new Law of Ukraine No. 4510-IX "On Public-Private Partnership" may change the situation. The research relies on the analysis of legislation, official statistics, international assessments and the findings of Ukrainian scholars; comparative and graphical methods are applied. A five-stage periodisation is proposed: concession regulation (1999–2009), institutionalisation of PPP under the 2010 law (2010–2018), reform of concession legislation (2019–2021), the wartime recovery agenda (2022–2025) and implementation of the new law (since 31 October 2025). It is shown that, as of 1 January 2026, only 19 of the 201 PPP contracts concluded in Ukraine (9.5 %) were being implemented, compared with 39 of 192 (20.3 %) in 2021, and that the number of concluded contracts grew by only nine in five years. The new law simplifies project preparation, introduces a simplified procedure for recovery projects, expands the range of public partners and sources of financing, and provides guarantees of legislative stability and creditors' rights. At the same time, it leaves open the risks of hidden privatisation, weaker control over budget funds and the fact that PPP competitions are to move to the Prozorro e-system only from 1 January 2027. The article also notes the Procedure for Determining a Private Partner approved by Cabinet Resolution No. 1204 of 30 September 2026. The article concludes that legislative change is a necessary but insufficient condition: the investment effect will depend on the institutional capacity of public partners, transparent competition, fiscal discipline and the publication of project-level data, including investment volumes.

Keywords: *public-private partnership, private investment, public investment, investment mechanism, economic development, economic recovery.*

Постановка проблеми. Повномасштабна війна змінила характер і обсяг інвестиційних завдань, що стоять перед українською економікою. За останньою спільною оцінкою уряду України, Світового банку, Європейської комісії та ООН (RDNA5), вартість відновлення станом на 31 грудня 2025 року становить близько 588 млрд дол. США на наступне десятиліття; роком раніше цю цифру оцінювали у 524 млрд дол., а ще роком раніше – у 486 млрд [1]. Прямі збитки зросли до 195 млрд дол. порівняно зі 176 млрд за оцінками RDNA4, і потреби вже майже втричі перевищують прогнозований номінальний ВВП за 2025 рік [1]. Очевидно, що державний бюджет країни такого навантаження витримати не зможе. Як зазначається в матеріалах Світового банку, державний сектор не спроможний самостійно забезпечити весь обсяг необхідних ресурсів, а за оцінкою RDNA5 приблизно 40% фінансування відновлення за умови реформ може надійти від приватного сектору [2].

Одним із перспективних механізмів залучення та поєднання бюджетних, донорських та приватних ресурси є державно-приватне партнерство (з 2025 р. у законодавстві – публічно-приватне). Водночас досвід застосування державно-приватного партнерства в Україні свідчить про значну невідповідність між інвестиційним потенціалом цього механізму та фактичними результатами його використання. Так, за даними Мінекономіки, станом на 1 січня 2026 р. в Україні було укладено 201 договір ДПП, а реалізовувалися лише 19, тобто 9,5% [3]. Крім того, у червні 2025 р. міністерство зазначало, що за весь період застосування цього механізму було укладено лише два великі концесійні договори [4]. Таким чином, механізм, закладений у законодавство ще наприкінці 1990-х, залишається скоріше формальною можливістю, ніж реальним каналом приватних інвестицій.

У жовтні 2025 р. набрав чинності новий закон, що замінив Закон України «Про державно-приватне партнерство» 2010 року. Його положення спрямовані на спрощення процедур підготовки проєктів, посилення гарантій для інвесторів та створення можливостей для поєднання бюджетних коштів, грантового фінансування й приватного капіталу [4; 5]. Подальшим кроком у вдосконаленні нормативно-правового регулювання стало затвердження урядом 30 вересня 2026 року нового Порядку визначення приватного інвестора [6; 7]. Ефективність законодавчих змін значною мірою залежатиме від того, наскільки вони здатні усунити чинники, що раніше стримували розвиток державно-приватного партнерства. Для визначення ролі недоліків нормативно-правового регулювання, інституційних проблеми чи фінансових обме-

жень у функціонуванні цього механізму необхідно дослідити еволюцію ДПП в Україні – від формування перших правових засад концесійної діяльності до сучасного етапу законодавчого реформування. Попри наявності наукових праць, присвячених окремим аспектам державно-приватного партнерства, недостатньо дослідженим залишається взаємозв'язок між розвитком його нормативно-правового регулювання, фактичними результатами реалізації договорів та інвестиційними потребами відновлення України. Отже, дана стаття спрямована на вирішення даної наукової проблеми.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Вивчення правових й організаційних основ державно-приватного партнерства в Україні вивчаються науковцями вже тривалий час. В. Теремецький зі співавторами проаналізували положення Закону України «Про державно-приватне партнерство» 2010 року, виокремили дискусійні аспекти правового регулювання та обґрунтували доцільність запровадження гнучкіших форм співпраці й створення спеціалізованого органу за прикладом країн, у яких застосовується ініціатива приватного фінансування (Private Finance Initiative) [8]. А. Кузнєцова та В. Маслов дослідили методичні підходи до визначення сутності організаційно-економічного механізму ДПП [9]. Г. Азаренкова зі співавторами визначили основні складники цього механізму, зокрема взаємодію сторін, договірні відносини, розподіл ризиків і відповідальності та участь у фінансуванні, а також серед передумов його ефективності виокремили створення органів громадського моніторингу та загальнодоступної національної бази даних проєктів [10].

Фінансові аспекти державно-приватного партнерства дослідив Б. Шулюк, зосередивши увагу на корпоративному фінансуванні проєктів, спроможності бізнесу витримувати капіталомісткі й довготривалі проєкти та на гарантіях приватним партнерам щодо валютних і кредитних ризиків та забезпеченні паритетної відповідальності сторін [11]. Т. Сокольська зі співавторами розглядають ДПП як інструмент публічної політики в умовах децентралізації, а серед чинників, що гальмують процес, вони відносять недосконале регуляторне та інституційне забезпечення, брак політичної волі, відсутність простих і прозорих тендерних процедур та нестабільне законодавство щодо прямих іноземних інвестицій [12]. А. Квілінський зі співавторами виділили п'ять світових тенденцій розвитку ДПП, окреслили сфери концентрації проєктів в Україні у довоєнний період і описали сценарії активізації партнерства, серед яких бюджетно-фінансовий, ресурсний, інноваційний та інвестиційний [13].

Після початку повномасштабної війни у 2022 році увага дослідників дедалі більше зосереджується на можливостях використання державно-приватного партнерства для відновлення та відбудови України. В. Дабіжа та О. Самков, спираючись на світову практику, розглядають ДПП як інструмент підвищення ефективності управління, залучення інвестицій і реалізації стратегічних проєктів [14]. О. Гавриш, Б. Юхнов і А. Сурай проаналізували законодавчі ініціативи щодо застосування ДПП у повоєнній відбудові, зокрема законопроєкт №7508 та пов'язані з ним ризики [15]. І. Сергета із співавторами досліджують місце ДПП у фінансуванні соціальної політики [16]. Дослідницька служба Верховної Ради України здійснила оцінку положень нового закону у контексті його застосування в гуманітарній та інформаційній сферах [17]. Проте цілісної періодизації еволюції ДПП, яка б зіставляла нормативні зміни з результатами виконання договорів і з масштабами потреб відновлення, у згаданих працях немає.

Формулювання цілей статті. Метою статті є дослідження еволюції державно-приватного партнерства в Україні як механізму залучення приватних інвестицій, оцінювання результативності його практичного застосування на основі офіційних статистичних даних, а також визначення потенційного впливу положень Закону України №4510-IX на розвиток ДПП та ризиків, що потребують додаткових механізмів мінімізації. Для досягнення поставленої мети використано метод аналізу норматив-

но-правових актів, узагальнення даних Мінекономіки та міжнародних оцінок потреб відновлення, а також порівняльний і графічний методи дослідження.

Виклад основного матеріалу. У Законі України «Про державно-приватне партнерство» 2010 року ДПП визначено як співробітництво між державою, Автономною Республікою Крим і територіальними громадами в особі їхніх органів (державними партнерами) та юридичними особами, крім державних і комунальних підприємств, або фізичними особами-підприємцями (приватними партнерами), що здійснюється на основі договору [18]. Нова редакція законодавства запроваджує термін «публічно-приватне партнерство» та розширює коло суб'єктів, які можуть виступати публічними партнерами [5; 17]. У науковій літературі обидва терміни нерідко використовуються як синоніми, але у межах цього дослідження для характеристики партнерства до 2025 року застосовується термін «державно-приватне партнерство» (ДПП), а для аналізу положень чинного законодавства – «публічно-приватне партнерство» (ППП).

З інвестиційного погляду ДПП цікаве не як юридична форма, а як спосіб організації фінансування та розподілу ризиків. У межах такого партнерства приватний інвестор спрямовує власні або залучені кошти на створення чи модернізацію об'єктів, що перебувають у публічній власності, а повернення вкладеного капіталу забезпечується за рахунок платежів споживачів, виплат публічного партнера або їх поєднання. Водночас публічний сектор отримує можливість швидше реалізовувати проєкти і зменшити на них витрати бюджетних ресурсів. Однак результативність цього механізму визначається не лише якістю нормативно-правового регулювання, а і спроможністю держави забезпечувати підготовку та оцінювання проєктів, аналіз фіскальних ризиків та зобов'язань, прозорість конкурсних процедур та належний контроль за виконанням договорів. Саме розподіл ризиків і відповідальності, участь сторін у фінансуванні та моніторинг реалізації проєктів дослідники визначають серед основних складових механізму ДПП [9; 10].

Етапи інституційної еволюції. Аналіз еволюції нормативно-правового регулювання державно-приватного партнерства в Україні дає змогу виокремити п'ять основних етапів його розвитку (рис. 1, табл. 1). Межі етапів збігаються з ухваленням актів, які змінювали саме архітектуру співпраці держави й бізнесу, а не окремі технічні норми.

Перший етап розвитку державно-приватного партнерства в Україні був пов'язаний із формуванням законодавчих засад концесійної діяльності. Закон 1999 р. визначав концесію як надання уповноваженим органом на платній і строковій основі права на створення та управління об'єктом за умови, що підприємець бере на себе зобов'язання, майнову відповідальність і підприємницький ризик [19]. Загальної рамки для інших форм співпраці держави з бізнесом тоді не існувало. Вона з'явилася у 2010 році,

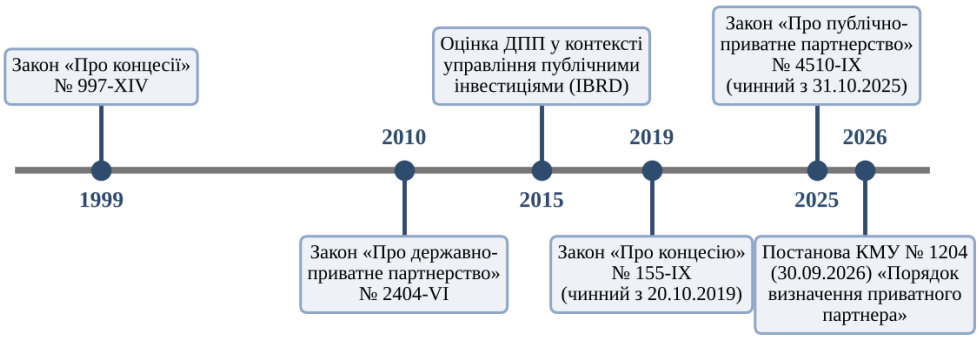

Рис. 1. Хронологія основних етапів інституційного розвитку ДПП в Україні
Джерело: складено авторами за [5; 6; 17; 18; 19; 20; 21]

Таблиця 1

Етапи інституційної еволюції ДПП в Україні

Етап, період	Ключові акти та події	Зміни для інвестиційного механізму
I. 1999–2009	Закон «Про концесії» від 16.07.1999 № 997-XIV [19]	Концесію визначено як надання на платній і строковій основі права на створення та управління об'єктом за умови, що концесіонер бере на себе зобов'язання, майнову відповідальність і підприємницький ризик
II. 2010–2018 рр.	Закон «Про державно-приватне партнерство» від 01.07.2010 р. №2404-VI [18]; оцінка ДПП у контексті управління публічними інвестиціями (2015) [17]	ДПП запроваджено як загальну правову рамку: концесія, управління майном, спільна діяльність, інші договори. Оцінка 2015 року виявила відсутність єдиної системи публічних інвестицій та стратегічних пріоритетів
III. 2019–2021 рр.	Закон «Про концесію» від 03.10.2019 № 155-IX (чинний з 20.10.2019) [20]	Замінено закон 1999 р.; розмежовано регулювання концесії та інших форм ДПП; передбачено участь незалежних експертів і кредиторів, електронну торгову систему [17; 22]
IV. 2022–2025 рр.	Законопроєкт № 7508; Закон «Про публічно-приватне партнерство» від 19.06.2025 №4510-IX [5]	Відбудова стає ключовим контекстом; закон ухвалено 256 голосами [23], чинний з 31.10.2025; Закон 2010 р. втратив чинність [24]
V. з 31.10.2025 р.	Проєкт постанови КМУ «Порядок визначення приватного партнера» (22.06.2026) [21]; постанова КМУ від 30.09.2026 № 1204 [6; 7]	Етап підзаконного забезпечення: затверджено новий порядок конкурсного визначення приватного партнера (відкриті торги, торги з обмеженою участю, конкурентний діалог); для повного впровадження закону потрібно ухвалити 30 підзаконних актів [6; 25]

Джерело: складено авторами за [5; 6; 17; 18; 19; 20; 21]

коли Закон №2404-VI запровадив ДПП як окремий правовий інститут і назвав серед його форм концесію, управління майном, спільну діяльність та інші договори [18]. Проте концесійне регулювання залишилося в окремому законі, і дві процедури співіснували, не завжди узгоджуючись між собою. Починаючи реформу концесійного законодавства, уряд сам говорив про потребу чітко розмежувати регулювання концесії та інших форм ДПП і встановити єдину процедуру ініціювання партнерства. При цьому, за даними Мінекономіки, переважна більшість договорів ДПП в Україні реалізувалася у сфері житлово-комунального господарства [22].

Показовими також є результати аналізу практики реалізації ДПП в Україні, проведеного Міжнародним банком реконструкції та розвитку і Світовим банком в 2015 році. У межах цього дослідження ДПП розглядалося у контексті управління державними інвестиціями й було виявлено відсутність єдиної системи державних інвестицій та проєктів ДПП як її складника, стратегічного погляду на пріоритети інвестування, а також ясності щодо того, які пропозиції приватних компаній можна вважати публічними інвестиціями [17]. Іншими словами, стримувальними чинниками розвитку ДПП були не лише недоліки законодавства, а й недостатня інтегрованість партнерських проєктів у систему управління державними інвестиціями.

Третій етап розвитку державно-приватного партнерства в Україні розпочався з ухвалення 3 жовтня 2019 року Закону України № 155-IX «Про концесію», який набрав чинності 20 жовтня 2019 року. Він замінив попередній Закон України «Про конце-

сії» 1999 року, розширив коло учасників концесійних відносин (до нього додалися незалежні експерти та кредитор), передбачив укладення концесійних договорів через електронну торгову систему й спростив виділення земельних ділянок під концесійні проєкти [17; 20; 22]. Як бачимо, законодавчі зміни стосувалися концесійної діяльності, тоді як інші форми ДПП залишилися у сфері дії Закону «Про державно-приватне партнерство» 2010 року.

Четвертий етап розвитку пов'язаний з початком повномасштабної війни та потребою в масштабному фінансуванні відновлення економіки. За цих умов ДПП набуло особливого значення як інструмент мобілізації приватного капіталу для реалізації проєктів з відбудови та відновлення, і законопроєкт № 7508 став відповіддю на запит щодо спрощення процедур і гарантій для інвесторів. 9 червня 2025 р. Верховна Рада України ухвалила цей законопроєкт, який підтримали 256 народних депутатів [23]. Закон було опубліковано 31 липня 2025 року, а його основні положення набрали чинності 31 жовтня 2025 року. Із цієї дати втратив чинність Закон України «Про державно-приватне партнерство» 2010 року [21; 24].

П'ятий етап – етап підзаконного забезпечення – триває зараз. У червні 2026 року Мінекономіки оприлюднило для обговорення проєкт постанови Кабінету Міністрів «Про затвердження Порядку визначення приватного партнера» [21], а 30 вересня 2026 року Кабінет Міністрів затвердив цей Порядок постановою № 1204 [6; 7; 26]. Він замінив правила, що діяли з 2011 року, зокрема передбачив відкриті торги, торги з обмеженою участю та конкурентний діалог (мінімальний строк подання пропозицій – від 30 до 45 календарних днів), попередні консультації з ринком, можливість створення постійно діючої конкурсної комісії, обмеження забезпечення пропозиції 1% вартості проєкту, перевірку учасників на ризики для національної безпеки та заборону змінювати фінансову частину пропозиції після завершення строку подання [6; 7]. Водночас, за поясненнями Мінекономіки, для повного впровадження закону необхідно розробити й ухвалити 30 підзаконних актів, а конкурси й конкурентний діалог мають проводитися виключно через систему Prozorro з 1 січня 2027 року [25].

Результативність механізму за офіційною статистикою. Облік договорів ДПП веде Мінекономіки, і саме ці дані Держстат використовує для індикатора 17.2.1 Цілей сталого розвитку «Кількість проєктів державно-приватного партнерства» [27]. Статистика фіксує кількість і стан договорів, але не їх вартість, тому оцінити внесок ДПП в інвестиції в грошовому вимірі за відкритими джерелами не вдається. Дані станом на чотири дати наведено в табл. 2 та на рис. 2.

Таблиця 2

Динаміка договорів ДПП в Україні за даними Мінекономіки, од.

Показник	01.01.2021 р.	01.01.2024 р.	01.01.2025 р.	01.01.2026 р.
Укладено договорів	192	198	200	201
Реалізуються	39	22	22	19
у тому числі концесійні	29	10	9	7
договори про спільну діяльність	6	6	6	4
інші договори	4	6	7	8
Не реалізуються	153	166	167	171
у тому числі не виконуються	118	115	114	114
розірвані / закінчився строк дії	35	51	53	57
Призупинені через збройну агресію	–	10	11	11
Частка договорів, що реалізуються, %	20,3	11,1	11,0	9,5

Джерело: складено за даними Мінекономіки [3; 17; 28]; частку розраховано авторами

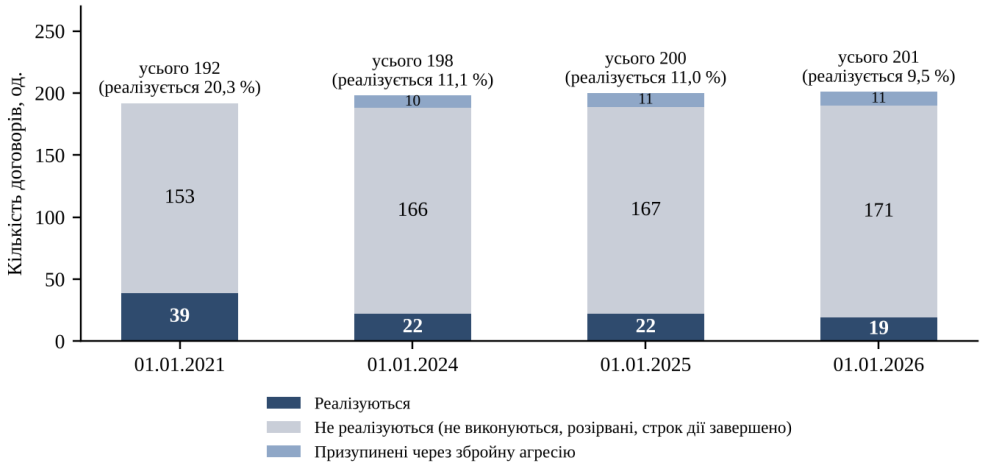

Рис. 2. Стан договорів ДПП в Україні, од.

Джерело: складено за даними Мінекономіки [3; 17; 28]

Ситуація залишається несприятливою навіть з урахуванням того, що виконання частини договорів призупинено внаслідок збройної агресії. Так, за п'ять років (з початку 2021 до початку 2026 р.) загальна кількість договорів зросла лише на 9, з 192 до 201, тобто менш ніж на два договори на рік. Кількість договорів, що реалізуються, скоротилася з 39 до 19 (на 51,3%), а частка таких договорів – з 20,3 до 9,5 %. Особливо помітна динаміка концесій: серед чинних договорів їх було 29 у 2021 р., 10 у 2024 р., 9 у 2025 р. і лише 7 у 2026 р. Водночас кількість розірваних договорів або тих, у яких закінчився строк дії, збільшилася з 35 до 57, а кількість договорів, що формально існують, але не виконуються, майже не змінилася (118, 115, 114 і 114). Наявні у відкритому доступі дані не дають змоги встановити, яка частина договорів припинила дію у зв'язку із закінченням установленого строку, а яка була достроково розірвана внаслідок невиконання договірних зобов'язань. Водночас наведені показники свідчать про накопичення договорів ДПП, що не виконуються.

Галузева структура проєктів ДПП, що реалізуються, також характеризується обмеженою диверсифікацією. За оцінкою Мінекономіки, переважна більшість договорів ДПП припадає на комунальну сферу [22], а в гуманітарній та інформаційній сферах станом на початок 2025 року реалізовувалося лише чотири проєкти [17]. Для країни, яка має відновлювати транспорт, енергетику, житло й соціальну інфраструктуру, це надто мало.

Потреби відновлення та потенціал приватного капіталу. Динаміка оцінок потреб відновлення свідчить, що завдання не лише велике, а й зростає (рис. 3а). Від 411 млрд дол. на кінець 2022 року вони піднялися до 588 млрд дол. на кінець 2025 року [1]. Найбільші потреби за RDNA5 припадають на транспорт (понад 96 млрд дол., близько 16%), енергетику (майже 91 млрд, близько 15%), житло (майже 90 млрд, близько15%), торгівлю й промисловість (понад 63 млрд, близько 11%) та сільське господарство (понад 55 млрд, близько 9%); розмінування й розчищення завалів оцінено майже в 28 млрд дол. [29] (рис. 3б). Це якраз ті сфери, де потенційно можливі проєкти з окупністю – на відміну, наприклад, від розмінування, яке навряд чи буде комерційно привабливим для приватного інвестора.

Яку частину цих потреб може взяти на себе приватний сектор? За оцінками Групи Світового банку та IFC, у сценарії без реформ, який передбачає лише повернення до довоєнної економічної динаміки, приватні інвестиції могли б становити понад

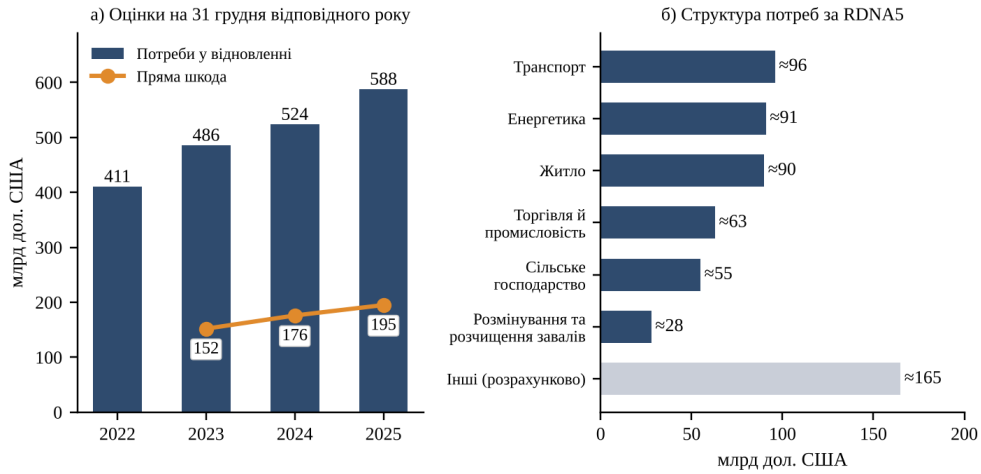

Рис. 3. Оцінки потреб відновлення України: а) динаміка потреб і прямої шкоди; б) структура потреб за RDNA5

Джерело: складено за [1; 29]; категорію «інші» розраховано автором як різницю між загальною оцінкою та сумою наведених секторів

73 млрд дол., або близько 18% потреб, визначених за RDNA2 (411 млрд дол.). За умови прискорення реформ, урахування інвестиційних потреб окремих секторів економіки та поглиблення європейської інтеграції обсяг приватних інвестицій у відновлення України, за відповідними оцінками, міг би сягнути майже 130 млрд дол. США, що становило приблизно третину визначених на той час потреб [17]. Зокрема, туристичний сектор здатен залучити близько 5 млрд дол. приватних інвестицій за умови реформ у галузі [17]. Водночас оцінка RDNA5 передбачає можливість фінансування приватним сектором близько 40 % потреб у відновленні за умови здійснення реформ [2]. Якщо застосувати цю частку до загального обсягу потреб у 588 млрд дол. США, потенційний внесок приватного сектору становитиме близько 235 млрд дол. США. (за частки «до третини», яку раніше наводив Світовий банк [30], – близько 196 млрд дол.). Зазначимо, що це є ілюстративними розрахунками, а не прогнозними показниками, проте вони дають змогу оцінити можливі масштаби участі приватного капіталу у фінансуванні відновлення України. Існуючий портфель із 19 діючих договорів, вартість яких публічно не розкривається, такого завдання не вирішить. Держава намагається розширити проєктну пропозицію: за підсумками Конференції з відновлення України 2026 року уряд повідомив про портфель із понад 30 проєктів ППП, з яких 15 визначено пріоритетними на поточний рік, очікуваний обсяг інвестицій у них – 510 млрд євро, а здебільшого це проєкти в транспорті (дороги, порти, залізниця) та водній інфраструктурі [31]. Це очікування, а не фактично залучений капітал, і навіть його верхня межа є лише невеликою часткою розрахованого вище порядку величини.

Новий закон спрямований на розв'язання частини проблем, окреслених вище. Його ключові положення систематизовано в табл. 3, а послідовність процедури підготовки та реалізації проєкту – на рис. 4.

Особливе значення для економічної відбудови має запровадження спрощеної процедури підготовки проєктів ДПП, а саме під час воєнного стану й упродовж семи років після його припинення проєкти з відновлення інфраструктури та економіки, внесені до державних або місцевих переліків, готуються за скороченим порядком [17]. До проєктів вартістю менше 5,538 млн євро застосовується одноетапна процедура, де достатньо концептуальної записки [17]. Це може мати особливе значення для невеликих

Таблиця 3

Ключові положення Закону № 4510-IX «Про публічно-приватне партнерство»

Напрям регулювання	Положення закону
Ініціювання проєкту	Підготовка проєкту ППП здійснюється виключно з ініціативи публічного партнера (ст. 10)
Публічні партнери	Окрім органів влади та місцевого самоврядування – Національна академія наук, галузеві академії, господарські товариства публічного сектору
Форми партнерства	Два види договорів: концесійний договір і договір про ППП (ст. 5)
Строк договору	Законом не обмежується, ознакою є довготривалість; для проєктів із будівництва житла може бути менше п'яти років; зупинення строку – не більш як на п'ять років сукупно (ст. 3, 9)
Спрощена процедура	Проєкти вартістю до 5,538 млн євро - одноетапна процедура; відбудовні проєкти з переліків – спрощений порядок під час воєнного стану та сім років після нього (ст. 10)
Конкурс	Відкриті торги, торги з обмеженою участю, конкурентний діалог (ст. 13); забезпечення пропозиції – до 1 % вартості (ст. 21); оцінювання – до 45 днів (ст. 22); порядок проведення конкурсу – постанова КМУ від 30.09.2026 № 1204 [6; 7]
Джерела фінансування	Додано кошти державних і комунальних підприємств, господарських товариств публічного сектору та гранти (ст. 8)
Гарантії й підтримка	Гарантія стабільності законодавства (ст. 44); права кредиторів і прямий договір (ст. 46); розширено види підтримки (ст. 43)
Аналіз ефективності	Враховує фіскальні наслідки, технічні рішення та строк ППП (ст. 11)
Узгодження законодавства	Зміни внесено до понад 30 спеціальних законів, зокрема до Закону «Про концесію»

Джерело: складено за [5; 6; 7; 17]

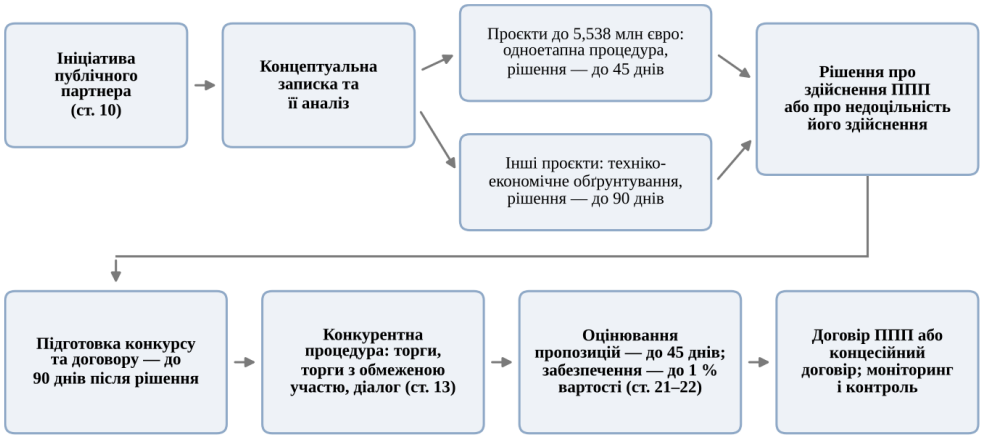

Рис. 4. Послідовність підготовки та реалізації проєкту ППП за Законом № 4510-IX
Джерело: складено авторами за [5; 17]

територіальних громад, фінансові та організаційні можливості яких раніше обмежували підготовку необхідної проєктної документації. Не менш важливою є можливість застосування гібридної моделі фінансування, у якій поєднуються бюджетні кошти, гранти міжнародних партнерів і приватне фінансування, про що йшлося в коментарі

міністерства після ухвалення закону [4]. Для кредиторів важливі гарантії у вигляді прямого договору, що визначає умови заміни приватного партнера та відшкодування у разі дострокового припинення договору [17].

Водночас упровадження окремих законодавчих нововведень потребує виваженого підходу. Дослідницька служба Верховної Ради зауважує, що відсутність законодавчих обмежень на строк договору може спровокувати «приховану приватизацію» об'єктів; що на відносини з вибору приватного партнера та використання підтримки не поширюється законодавство про публічні закупівлі; що електронна торгова система передбачена для концесій, але не для договорів ППП (проте за поясненням Мінекономіки, конкурси мають проводитися через Prozorro з 1 січня 2027 р. [25]); що на об'єкт ППП протягом дії договору не поширюється законодавство про оренду державного майна та порядок його списання; і що закон не містить норм про посилення відповідальності за невиконання договірних зобов'язань [17]. Transparency International Ukraine, на яку посилається Дослідницька служба, додає застереження щодо так званої британської моделі, за якої оплата приватному партнерові відбувається вже після введення об'єкта в експлуатацію: вона зменшує навантаження на бюджет сьогодні, але у перспективі проєкт виходить дорожчим, ніж за звичайного фінансування. Нечіткими вважаються також правила повернення земель державі, спрощення підготовки житлових проєктів та контроль за грошовими потоками, зокрема грантами [17].

Зауваження Дослідницької служби Верховної Ради України певною мірою співзвучні з проблемами розвитку ДПП, які українські науковці визначали ще до ухвалення нового закону. Основні бар'єри, виокремлені у вітчизняних наукових дослідженнях, систематизовано в табл. 4. Їх зіставлення із законодавчими нововведеннями, наведеними в табл. 3, свідчить про те, що частину виявлених проблем у новому законі враховано, тоді як інші залишаються неврегульованими.

Нормативні й процедурні бар'єри (дискусійні положення, брак простих конкурсних процедур, нестабільність законодавства) закон справді намагається зняти: він деталізує конкурсні процедури, встановлює гарантію стабільності законодавства

Таблиця 4

Основні бар'єри розвитку ДПП в Україні за результатами наукових досліджень

Група бар'єрів	Зміст
Нормативно-правові	Дискусійність положень законодавства; недостатня гнучкість правових механізмів співпраці держави та приватного сектору; недосконалість нормативно-правового забезпечення ДПП; нестабільність законодавства у сфері залучення прямих іноземних інвестицій.
Процедурні та інституційні	Відсутність простих і прозорих тендерних процедур та визначених пріоритетних сфер; відсутність спеціалізованого органу типу PFI; потреба в органах громадського моніторингу та загальнодоступній базі даних проєктів
Фінансові	Обмеженість бюджетних ресурсів для фінансування проєктів; недостатня фінансова спроможність приватного сектору реалізувати довготривалі та капіталомісткі проєкти; високі валютні й кредитні ризики; потреба в гарантіях і паритетній відповідальності партнерів
Політичні та управлінські	Брак політичної волі; відсутність прикладів успішної реалізації основних проєктів ДПП
Секторальна концентрація	Зосередження проєктів у вузькому колі сфер; потреба в сценаріях активізації ДПП (бюджетно-фінансовому, ресурсному, інноваційному, інвестиційному)
Ризики нового регулювання	Аналіз законодавчих ініціатив і ризиків законопроєкту № 7508

Джерело: складено авторами за [8; 10; 11; 12; 13; 15]

та права кредиторів [17]. Водночас проблеми інституційного характеру, пов'язані з діяльністю спеціалізованого органу, формуванням єдиної бази даних проєктів, забезпеченням громадського моніторингу та браком успішних прикладів реалізації ППП, охоплено законодавчими змінами лише частково. Не повністю врегульованими залишаються також фінансові ризики, зокрема валютні та кредитні. Отже, нове законодавство формує правові передумови для активізації ППП, проте саме по собі не гарантує підвищення результативності реалізації партнерських проєктів.

Міжнародний досвід свідчить, що державно-приватне партнерство не є універсальним механізмом розв'язання проблем фінансування та реалізації інфраструктурних проєктів. За даними огляду Європейського інвестиційного банку, у 2024 році фінансового закриття досягли 39 проєктів ДПП на європейському ринку, з яких 20 коштували менше 100 млн євро; у секторах відпочинку й культури, житлово-комунальних послуг та освіти 86% проєктів мали вартість до 100 млн євро [17]. Польща, де діє окремий закон про ДПП і закон про концесії, станом на 2023 рік мала за даними уряду 174 проєкти загальною вартістю близько 8,98 млрд злотих; найбільші частки припадали на управління відходами (27%), телекомунікації (18,4%) та транспортну інфраструктуру (18,3%) [17]. У Литві 2024 р. діяло 50 угод ДПП, найбільше приватних капіталовкладень пішло на оборону та модернізацію вуличного освітлення [17]. Отже, навіть на розвинених ринках механізм ДПП застосовується для реалізації проєктів різного масштабу, зокрема помірної вартості. Це свідчить про доцільність диверсифікації портфеля проєктів ДПП, а не зосередження виключно на реалізації кількох масштабних концесійних проєктів.

З іншого боку, Європейська рахункова палата у звіті 2018 року дійшла висновку, що ДПП далеко не завжди забезпечує належне співвідношення ціни та якості, й рекомендувала державам-членам не заохочувати їх ширшого застосування, доки не розв'язано виявлені проблеми [17]. Цей аргумент слід враховувати Україні: ДПП доцільне тоді, коли його витрати зрозумілі й зіставні з витратами від реалізації проєкту альтернативним способом, і саме на цьому наголошувала оцінка 2015 року [17].

З огляду на викладене, можна запропонувати кілька напрямів удосконалення механізму ДПП. По-перше, публікувати не лише кількість договорів, а й їхню вартість, обсяги фактично залучених інвестицій і розмір бюджетних зобов'язань, оскільки без цього неможливо оцінити внесок ДПП у відновлення. По-друге, інтегрувати проєкти ППП у систему управління публічними інвестиціями, зокрема в єдиний проєктний портфель, створений у системі DREAM, і в переліки проєктів, передбачені Постановами Кабінету Міністрів №232 і №527 від 28.02.2025 року [17]. По-третє, створити спеціалізований підрозділ із підготовки проєктів за аналогією з органами, що діють в інших країнах [8]. По-четверте, забезпечити своєчасне запровадження електронних процедур (Prozorro) для договорів ППП, а для найбільш чутливих об'єктів – ввести обмеження щодо строку та умов передачі майна. Крім того, необхідно розробити дієві механізми зниження валютних і кредитних ризиків для приватних партнерів та чіткі вимоги щодо відповідальності сторін [11].

Висновки. У розвитку державно-приватного партнерства в Україні виокремлено п'ять етапів, зокрема становлення концесійного законодавства у 1999 р., формування загальної нормативно-правової бази ДПП у 2010 р., реформування концесійних відносин у 2019 р., адаптація механізму ДПП до потреб відновлення економіки у 2022–2025 рр. та запровадження нового правового регулювання публічно-приватного партнерства з набранням чинності Законом України № 4510-IX 31 жовтня 2025 р. Кожен із цих етапів супроводжувався змінами нормативно-правових засад партнерства, проте проблема залучення приватних інвестицій все ще залишається актуальною.

За офіційними даними Міністерства економіки України, станом на 1 січня 2026 р. було укладено 201 договір ДПП, з яких реалізовувалися лише 19 (9,5 %). Протягом

п’яти років загальна кількість укладених договорів збільшилася лише на дев’ять, тоді як частка договорів, що виконувалися, скоротилася з 20,3 до 9,5 %. Водночас кількість концесійних договорів, що виконувалися, зменшилася більш ніж у чотири рази – з 29 до 7. Така динаміка свідчить про наявність системних проблем у практичній реалізації ДПП, які можуть бути пов’язані не лише з недоліками нормативно-правового регулювання, а й із недостатньою інституційною спроможністю щодо підготовки, супроводу та контролю реалізації партнерських проєктів.

Значний обсяг потреб у відновленні України, оцінений у межах RDNA5 у 588 млрд дол. США, та потенційна роль приватного капіталу, який за умови проведення необхідних реформ може забезпечити близько 40 % фінансування відновлення, зумовлюють необхідність активізації інвестиційної діяльності. Водночас обмежені масштаби практичної реалізації проєктів ДПП та відсутність у відкритому доступі систематизованих даних про їхню вартість ускладнюють оцінювання фактичного внеску цього механізму у фінансування відбудови. Отже, ДПП доцільно розглядати як складову комплексної державної інвестиційної політики, що доповнює інші інструменти залучення капіталу для відновлення економіки України.

Закон України №4510-IX суттєво оновлює нормативно-правові засади публічно-приватного партнерства, зокрема, він спрощує процедури для відбудовних і невеликих проєктів, розширює коло публічних партнерів і джерел фінансування, запроваджує гарантію стабільності законодавства та права кредиторів, допускає гібридні моделі. У поєднанні з підзаконними актами, частину яких уже ухвалено (зокрема Порядок визначення приватного партнера – постанова Кабінету Міністрів від 30.09.2026 р. №1204), ці зміни можуть створити сприятливіші умови для інвесторів. Проте в законі залишаються ризики прихованої приватизації, зниження контролю за бюджетними коштами та неповного на сьогодні запровадження електронних процедур для договорів ППП (їх передбачено з 1 січня 2027 р.).

Підвищенню результативності нового законодавчого регулювання ППП можуть сприяти забезпечення відкритості та доступності інформації про партнерські проєкти, інтеграція ППП у систему управління публічними інвестиціями, формування спеціалізованого підрозділу з підготовки та супроводу проєктів, розширення застосування електронних конкурсних процедур, а також упровадження механізмів мінімізації валютних і кредитних ризиків. Водночас міжнародний досвід свідчить про необхідність обґрунтованого вибору механізму ППП на основі порівняльного оцінювання його витрат, ризиків та очікуваних результатів з альтернативними способами реалізації інвестиційних проєктів.

Перспективними напрямами подальших досліджень є кількісне оцінювання фіскальних зобов’язань за договорами ППП, порівняльний аналіз ефективності різних форм партнерства в окремих секторах економіки, а також оцінювання результативності перших проєктів, реалізованих відповідно до нового законодавства, після накопичення достатнього обсягу емпіричних даних.

Список використаних джерел:

1. Оцінку потреб України на відновлення підвищено з $524 млрд до майже $588 млрд – Світовий Банк. Інтерфакс-Україна, 2026. URL: https://interfax.com.ua/news/economic/1146642.html

2. Потреба у відновленні України становить 588 млрд доларів – результати звіту RDNA5. Кабінет Міністрів України, 23.02.2026. URL: https://www.kmu.gov.ua/news/potreba-u-vidnovlenni-ukrainy-stanovyt-588-mlrd-dolariv-rezultaty-zvitu-rdna5

3. Стан здійснення ДПП в Україні (дані станом на 01.01.2026). Міністерство економіки та довкілля України. URL: https://me.gov.ua/Documents/Detail?id=9fc90c5e-2f7b-44b2-8bf1-1ffb7ee1be26&title=StanZdiisnenniaDppVUkraini

4. Публічно-приватне партнерство: Верховна Рада вдосконалила механізм залучення приватних інвестицій для відбудови України. Міністерство економіки, довкілля та сільського

господарства України, 19.06.2025. URL: https://me.gov.ua/News/Detail/0f8683a2-e7d3-46cb-a9ba-78be782b0e7d?lang=uk-UA

5. Про публічно-приватне партнерство : Закон України від 19.06.2025 № 4510-IX. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4510-20

6. Публічно-приватне партнерство: Уряд вдосконалив процедуру визначення приватного партнера. Міністерство економіки та довкілля України, 02.10.2026. URL: https://www.me.gov.ua/News/Detail/b96343e4-d657-4f9d-a488-2d5a573e4671

7. Приватних партнерів обиратимуть по-новому: Уряд змінив правила конкурсів ППП. Ліга:Закон, 05.10.2026. URL: https://biz.ligazakon.net/news/246549_privatnikh-partnerv-obiratimut-po-novomu-uryad-zmniv-pravila-konkursv-ppp

8. Теремецький В. І. та ін. Аналіз основних положень Закону України «Про державно-приватне партнерство» у контексті здійснення економічної реформи. *Financial and Credit Activity: Problems of Theory and Practice*. 2018. Т. 3, № 26. С. 443–450. DOI: https://doi.org/10.18371/fcaptp.v3i26.144915

9. Кузнєцова А., Маслов В. Методичні засади аналізу поняття «організаційно-економічний механізм державно-приватного партнерства». *Вісник економіки*. 2021. № 3. С. 137–146. DOI: https://doi.org/10.35774/visnyk2021.03.137

10. Азаренкова Г. та ін. Механізм державно-приватного партнерства. *Financial and Credit Activity: Problems of Theory and Practice*. 2022. Т. 5, № 46. С. 240–248. DOI: https://doi.org/10.55643/fcaptp.5.46.2022.3887

11. Шулюк Б. Корпоративне фінансування проєктів державно-приватного партнерства: оцінка фінансових можливостей і ризиків. *Financial and Credit Activity: Problems of Theory and Practice*. 2021. Т. 3, № 38. С. 78–85. DOI: https://doi.org/10.18371/fcaptp.v3i38.237422

12. Сокольська Т. та ін. Державно-приватне партнерство як інструмент публічної політики в умовах децентралізації влади в Україні. *Аспекти публічного управління.* 2020. Т. 8, №6. С. 192–203. DOI: https://doi.org/10.15421/1520117

13. Квілінський А., Маслов В., Лужна А. Економічні особливості розвитку державно-приватного партнерства: світові тренди та вітчизняний досвід довоєнного періоду. *Соціально-економічні відносини в цифровому суспільстві*. 2022. №4 (46). С. 2–14. DOI: https://doi.org/10.55643/ser.4.46.2022.472

14. Дабіжа В., Самков О. Розвиток державно-приватного партнерства для України з досвіду світової практики. *Modern Scientific Journal*. 2024. Вип. 4. С. 62–73. DOI: https://doi.org/10.36994/2786-9008-2024-4-9

15. Гавриш О., Юхнов Б., Сурай А. Розвиток державно-приватного партнерства в процесі повоєнної відбудови України: аналіз законодавчих ініціатив. *Адаптивне управління: теорія і практика. Серія «Економіка»*. 2024. Т. 18, № 36. DOI: https://doi.org/10.33296/2707-0654-18(36)-02

16. Сергета І. В. та ін. Державно-приватне партнерство у системі фінансового забезпечення соціальної політики. *Інвестиції: практика та досвід.* 2026. № 3. С. 45–54. DOI: https://doi.org/10.32702/2306-6814.2026.3.45

17. Парламентське дослідження щодо розвитку публічно-приватного партнерства в гуманітарній та інформаційній сферах. Київ: Дослідницька служба Верховної Ради України, 2025. URL: https://research.rada.gov.ua/uploads/documents/33766.pdf

18. Про державно-приватне партнерство: Закон України від 01.07.2010 №2404-VI (втратив чинність 31.10.2025). URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2404-17

19. Про концесії: Закон України від 16.07.1999 № 997-XIV (втратив чинність 20.10.2019). URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/997-14

20. Про концесію: Закон України від 03.10.2019 № 155-IX. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/155-20

21. Повідомлення про оприлюднення проекту постанови Кабінету Міністрів України «Про затвердження Порядку визначення приватного партнера». Міністерство економіки, довкілля та сільського господарства України, 22.06.2026. URL: https://www.me.gov.ua/Documents/Detail/b40d37b1-a574-4835-8770-aa20b0b73972

22. Уряд розпочав реформу концесійного законодавства. Кабінет Міністрів України. URL: https://www.kmu.gov.ua/news/uryad-rozpochav-reformu-koncesijnogo-zakonodavstva

23. Парламент прийняв законопроєкт про державно-приватне партнерство: основні положення. Юрліга, 19.06.2025. URL: https://jurliga.ligazakon.net/news/237100_parlament-priynyav-zakonoprokt-pro-derzhavno-privatne-partnerstvo-osnovn-polozhennya

24. Закон про публічно-приватне партнерство офіційно опубліковано: ключові зміни. Юрліга, 2025. URL: https://jurliga.ligazakon.net/news/238065_zakon-pro-publchno-privatne-partnerstvo-oftsyno-opublkovano-klyuchov-zmni

25. Роз'яснення щодо змін до Порядку проведення концесійних конкурсів та конкурентного діалогу в електронній торговій системі. Міністерство економіки та довкілля України, 11.12.2025. URL: https://me.gov.ua/News/Print/e60ac026-4a6a-45c2-942a-1e605d586018?lang=uk-UA

26. Затверджено порядок проведення конкурсу з визначення приватного партнера для укладення договору публічно-приватного партнерства (постанова КМУ від 30.09.2026 № 1204). Українське Право, 02.10.2026. URL: https://ukrainepravo.com/news/ukraine/zatverdzheno-poriadok-provedennia-konkursu-z-vyznachennia-pryvatnoho-partnera-dlia-ukladennia-dohovo

27. Метадані за індикатором 17.2.1 «Кількість проектів державно-приватного партнерства». Державна служба статистики України. URL: https://www.ukrstat.gov.ua/csr_prezent/2020/ukr/st_rozv/metadata_new/17/meta/17.2.1.pdf

28. Державно-приватне партнерство (ДПП) : довідкова публікація (з посиланням на дані Мінекономіки станом на 01.01.2021). Юрліга. URL: https://jurliga.ligazakon.net/catalog/11765/publikatsii/492

29. Updated Ukraine Recovery and Reconstruction Needs Assessment Released. World Bank, 23.02.2026. URL: https://www.worldbank.org/en/news/press-release/2026/02/23/updated-ukraine-recovery-and-reconstruction-needs-assessment-released

30. Україна: загальний огляд. Світовий банк. URL: https://www.worldbank.org/ext/uk/country/ukraine/fragments/context

31. Результати URC 2026: інвестиції, публічно-приватне партнерство та людський вимір. Кабінет Міністрів України, 02.07.2026. URL: https://www.kmu.gov.ua/en/news/rezultaty-urc-2026-investytsii-publichno-pryvatne-partnerstvo-ta-liudskyi-vymir

References:

1. Ukraine's recovery needs estimate raised from $524 billion to nearly $588 billion – World Bank. Interfax-Ukraine, 2026. Available at: https://interfax.com.ua/news/economic/1146642.html

2. Ukraine's recovery needs amount to $588 billion – findings from the RDNA5 report. Cabinet of Ministers of Ukraine, 23.02.2026. Available at: https://www.kmu.gov.ua/news/potreba-u-vidnovlenni-ukrainy-stanovyt-588-mlrd-dolariv-rezultaty-zvitu-rdna5

3. Status of PPP Implementation in Ukraine (data as of January 1, 2026). Ministry of Economy and Environment of Ukraine. Available at: https://me.gov.ua/Documents/Detail?id=9fc90c5e-2f7b-44b2-8bf1-1ffb7ee1be26&title=StanZdiisnenniaDppVUkraini

4. Public-Private Partnership: The Verkhovna Rada has improved the mechanism for attracting private investment for the reconstruction of Ukraine. Ministry of Economy, Environmental Protection and Agriculture of Ukraine, 19.06.2025. Available at: https://me.gov.ua/News/Detail/0f8683a2-e7d3-46cb-a9ba-78be782b0e7d?lang=uk-UA

5. On Public-Private Partnerships: Law of Ukraine, 19.06.2025 № 4510-IX. Available at: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4510-20

6. Public-Private Partnership: The Government has improved the procedure for selecting a private partner. Ministry of Economy and Environment of Ukraine, 02.10.2026. Available at: https://www.me.gov.ua/News/Detail/b96343e4-d657-4f9d-a488-2d5a573e4671

7. New Selection Process for Private Partners: Government Amends Rules for PPP Tenders. Liga:Zakon, 05.10.2026. Available at: https://biz.ligazakon.net/news/246549_privatnikh-partnerv-obiratimut-po-novomu-uryad-zmniv-pravila-konkursv-ppp

8. Teremetskyi V. I. et al. (2018). Analysis of the main provisions of the Law of Ukraine "On Public-Private Partnership" in the context of economic reform. *Financial and Credit Activity: Problems of Theory and Practice*. T. 3, № 26. P. 443–450. DOI: https://doi.org/10.18371/fcaptp.v3i26.144915

9. Kuznietsova, A., Maslov, V. (2021). Methodological Foundations for Analyzing the Concept of the "Organizational-Economic Mechanism of Public-Private Partnership". *Visnyk ekonomiky*, no. 3, pp. 137–146. DOI: https://doi.org/10.35774/visnyk2021.03.137

10. Azarenkova H. et al. (2022). Public-Private Partnership Mechanism. *Financial and Credit Activity: Problems of Theory and Practice*, no. 5, pp. 46, 240–248. DOI: https://doi.org/10.55643/fcaptp.5.46.2022.3887

11. Shuliuk, B. (2021). Corporate Financing of Public-Private Partnership Projects: Assessment of Financial Capabilities and Risks. *Financial and Credit Activity: Problems of Theory and Practice*, no. 3 (38), pp. 78–85. DOI: https://doi.org/10.18371/fcaptp.v3i38.237422

12. Sokolska T. et al. (2020). Public-Private Partnership as a Public Policy Instrument in the Context of Power Decentralization in Ukraine. *Aspekty publichnoho upravlinnia*, no. 8 (6), pp. 192–203. DOI: https://doi.org/10.15421/1520117

13. Kvilinsky, A., Maslov, V., Luzhna, A. (2022). Economic Features of Public-Private Partnership Development: Global Trends and Domestic Experience of the Pre-War Period. *Socio-Economic Relations in the Digital Society*, no. 4 (46), pp. 2–14. DOI: https://doi.org/10.55643/ser.4.46.2022.472

14. Dabizha, V., Samkov, O. (2024). Development of Public-Private Partnerships for Ukraine: Insights from Global Practice. *Modern Scientific Journal*, no. 4. Pp. 62–73. DOI: https://doi.org/10.36994/2786-9008-2024-4-9

15. Gavrish, O., Yukhnov, B., Suray, A. (2024). Development of public-private partnership in the process of post-war reconstruction of Ukraine: analysis of legislative initiatives. *Adaptyvne upravlinnia: teoriia i praktyka. Seriia "Ekonomika"*, no. 18, 36. DOI: https://doi.org/10.33296/2707-0654-18(36)-02

16. Serheta, I.V. et al. (2026). Public-private partnership in the system of financial security of social policy. *Investytsii: praktyka ta dosvid*, 3, 45–54. DOI: https://doi.org/10.32702/2306-6814.2026.3.45

17. Parliamentary Study on the Development of Public-Private Partnerships in the Humanitarian and Information Spheres. Kyiv: Research Service of the Verkhovna Rada of Ukraine, 2025. Available at: https://research.rada.gov.ua/uploads/documents/33766.pdf

18. On Public-Private Partnerships: Law of Ukraine, 01.07.2010 №2404-VI (ceased to be in force 31.10.2025). Available at: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2404-17

19. On Concessions: Law of Ukraine, 16.07.1999 № 997-XIV (ceased to be in force 20.10.2019). Available at: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/997-14

20. On Concession: Law of Ukraine, 03.10.2019 №155-IX. Available at: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/155-20

21. Notice of Publication of the Draft Resolution of the Cabinet of Ministers of Ukraine "On Approval of the Procedure for Determining a Private Partner." Ministry for Development of Economy, Trade and Agriculture of Ukraine, 22.06.2026. Available at: https://www.me.gov.ua/Documents/Detail/b40d37b1-a574-4835-8770-aa20b0b73972

22. The Government has launched a reform of concession legislation. Cabinet of Ministers of Ukraine. Available at: https://www.kmu.gov.ua/news/uryad-rozpochav-reformu-koncesijnogo-zakonodavstva

23. Parliament Adopts Bill on Public-Private Partnerships: Key Provisions. Yurliha, 19.06.2025. Available at: https://jurliga.ligazakon.net/news/237100_parlament-priynyav-zakonoprokt-pro-derzhavno-privatne-partnerstvo-osnovn-polozhennya

24. Law on Public-Private Partnerships Officially Published: Key Changes. Yurliha, 2025. Available at: https://jurliga.ligazakon.net/news/238065_zakon-pro-publchno-privatne-partnerstvo-oftsyno-opublkovano-klyuchov-zmni

25. Clarification regarding amendments to the Procedure for Conducting Concession Tenders and Competitive Dialogue in the Electronic Trading System. Ministry of Economy and Environment of Ukraine, 11.12.2025. Available at: https://me.gov.ua/News/Print/e60ac026-4a6a-45c2-942a-1e605d586018?lang=uk-UA

26. The procedure for conducting a competition to select a private partner for the conclusion of a public-private partnership agreement has been approved (Resolution of the Cabinet of Ministers of Ukraine dated September 30, 2026, No. 1204). Ukrainian Law, 02.10.2026. Available at: https://ukrainepravo.com/news/ukraine/zatverdzheno-poriadok-provedennia-konkursu-z-vyznachennia-pryvatnoho-partnera-dlia-ukladennia-dohovo

27. Metadata for indicator 17.2.1 "Number of public-private partnership projects". State Statistics Service of Ukraine. Available at: https://www.ukrstat.gov.ua/csr_prezent/2020/ukr/st_rozv/metadata_new/17/meta/17.2.1.pdf

28. Public-Private Partnership (PPP): Reference Publication (citing Ministry of Economy data as of January 1, 2021). *Yurliha*. Available at: https://jurliga.ligazakon.net/catalog/11765/publikatsii/492

29. Updated Ukraine Recovery and Reconstruction Needs Assessment Released. World Bank, 23.02.2026. URL: https://www.worldbank.org/en/news/press-release/2026/02/23/updated-ukraine-recovery-and-reconstruction-needs-assessment-released

30. Ukraine: General Overview. World Bank. Available at: https://www.worldbank.org/ext/uk/country/ukraine/fragments/context

31. URC 2026 Outcomes: Investments, Public-Private Partnerships, and the Human Dimension. Cabinet of Ministers of Ukraine, 02.07.2026. Available at: https://www.kmu.gov.ua/en/news/rezultaty-urc-2026-investytsii-publichno-pryvatne-partnerstvo-ta-liudskyi-vymir

Дата надходження статті: 10.10.2026
Дата прийняття статті до публікації: 12.11.2026
Дата публікації статті: 27.11.2026